

Kim o, deme boşuna...
Benim, ben.
Öyle bir ben ki gelen kapına;
Baştan başa sen.

Özdemir Asaf

SEN

Gece yarısıydı. Öfkeden mi hüzünden mi belli olmayan göz yaşlarımla o koca kapının önünde duruyordum. İlk başta geri gitmeyi düşündüm, cesaret edemedim fakat artık ne gururum ne de kaybedecek bir şeyim kalmıştı. Sadece onu bir kez daha görmek ve belki de yıllarca kafamda kurduğum ama kendime bile sormadığım o soruları sormak için kapısına dayanmıştım.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. İlk dört saniye sadece zilin sesini duydum ama ardından o tanıdık ses kulağımı doldurdu ve " Kim o? " dedi. Cidden ses tonu hiç değişmemişti tıpkı hatırladım gibi kalın ve sertti. Önce gözümünden düşen o yaş sildim ve kocaman bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Kim o, deme boşuna... Benim, ben. Öyle bir ben ki gelen kapına; Baştan başa sen. " Yine bir sessizlik oldu. Şaşırılmamıştım o hiçbir zaman cesur olmamıştı tıpkı şimdi olduğu gibi. Kendisi benim amcamdı. Ailemdeki herkesi trajik bir kazayla kaybettikten sonra yetiştirme yurdu beni onun yanına vermişti ama o bana bakamadı daha doğrusu bakmak istemedi. Bir akşam ben uyurken çekip gitti. Sabah olduğunda ise artık çok geçti ilk başta anlamadım neden çekip gittiğini ama artık anlıyorum sadece korkağın tekiydi. Yıllar geçtikçe bu iğrenç özellik bana da geçti her şeyden korkmaya ve her olumsuz durumdan kaçmaya başladım. Gün geçtikçe daha çok o oluyordum ve bu beni yiyip bitiriyordu. Sonunda bu ızdıraba dayanamadım ve kendime onun ben olmadığını kanıtlamaya geldim. Bu yüzden aylar öncesinden bulmuş olduğum ama hiç cesaret edemediğim o eve gittim. Sırf " Neden? " diye sormak için sırf istersem her şeyle yüzleşebilecek cesareti kendimde bulabileceğimi kanıtlamak için. Ben bunları düşünürken kapı kilidi şingirdama sesi bütün sessizliği böldü ve ben daha ne olduğunu

anlayamadan kapıyı açtı ve mavinin en açık tonu olan o gözleriyle karşı karşıya kaldım. Kendisinden beklenmeyen bir şekilde kendinden emin ve dik duruyordu.O ilk saniye, onun aksine sarsıldım sanki bir güç beni yere doğru çekiyordu ama o kısa bir el hareketiyle içeriye girmemi işaret etti bu da o sarsılma durumundan çıkmama sebep oldu ve küçük adımlarla evine girdim. Gözüme ilk çarpan kocaman salon ve o salondaki fotoğraflar oldu.O fotoğraflar benim ve ailemin fotoğrafıydı. Ben 10 yaşındayken gittiğimiz bir tatil köyünde çekilmişti. Gözlerim istemsiz bir şekilde doldu fakat sonra her şeyi değiştiren o şeyi gördüm. **Duvarlarda hatta sadece duvarlarda da değil evin çoğu yerinde küçük küçük kağıt parçaları vardı. Bir tanesini okumak için yaklaştım tabii o sırada amcamın hala beni izlediğini farkındaydım ama bu beni durdurmadı. O duvarda asılı olan kağıda daha da yaklaştım ve dikkatli okumaya başladım.İşte o an kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. O kağıtta amcamın adı, soyadı, yaşı ve onun hakkında birçok bilgi yazıyordu ama beni asıl şoka uğratan yazı şu oldu “ Unutma bu sensin. ” O an her şey yerli yerine oturmuştu. Amcam, Alzheimer hastasıydı.**

Hızla döndüm “ Neden? Neden hiçbir şey demedin, anlatmadın bana. Neden terketmeyi seçtin beni? ” diye bağırdım. Gözümden bir yaş düştü. İlk defa görüyordum ağladığını. “ Yapamadım. Sen daha 11 yaşındaydın. Bu yükü omuzlarına bırakamazdım. Çok üzgünüm hata yaptım biliyorum, seni bırakmamalıydım ama başka çarem yoktu lütfen beni anla. ” O bunları söylerken ben de ağlamaya başladım sanki yıllardır içimde biriktirdiğim o acıyı dışa vururcasına. Hep bir sebep aramıştım neden beni bırakıp gittiğiyle ilgili. Şimdi o gerçek tam da önümde duruyordu.

Nehir Eröz